

сщещество? Не те ли лъха благовонието на боя букетъ?
Не се ли докосна хармонията на моята мълчелива пѣ-
сенъ, до твоето ухо, за да чуешъ упоението на моитѣ
желания?

5.

12.III. Преди обѣдъ.

Пролѣтъта мѣта свилени одежди по синури и па-
дини. Слънцето — младото южно слънце, трепетно га-
ли всѣки цвѣтець; облива съ него сочните разлистени
вѣйки. И пчелитѣ брѣмнали по клонкитѣ пѣятъ своята
небесна симфония и на рояци се носятъ въ кристално
тихия въздухъ.

Тѣ чакатъ своята царица да прилѣти между тѣхъ
— тѣй като и азъ очаквамъ царицата на моитѣ блѣно-
ве, да се вести при менъ.

Азъ те чакамъ, обожаема Елена.

Чакамъ те, разхождайки се край бистроструйна
рѣкчица, засѣнчена отъ склонили по брѣговетѣ ѝ раз-
листени гранки. Пристѣзвамъ и гледамъ бистритѣ
струи на поточето. Слушамъ мълвежа на припенитѣ
му вълни. Съзерцавамъ презъ прозрачните ѝ води дреб-
нитѣ камъчета, съ които е постлано нейното леговище.
Тамъ слънчевитѣ лжчи се чупятъ съ всички краски на
небесната джга, както въ менъ споменитѣ по тебъ
сияятъ съ всички чарове на любовта.

Вървя и дѣхамъ упоенъ мекия лъхъ на пролѣтния
день.

Край мене прелитатъ пѣстрокрили пеперуди. И въ
менъ се заражда мисль да хвана една, която нѣколко
пжти прелита предъ менъ и кацва по тревата предъ
моитѣ стѣпки. Гледамъ тая палавка и въ менъ се из-
виква желание да я хвана. Защото неволно ми се стори
прокоба: ако я хвана — ще дойдешъ скоро при менъ.

Отъ где тая мисль — не знамъ!